

Achieng over Sarah

Achieng : “Op een dag werd Sarah ziek. Doodziek. Ze had een longontsteking, en haar toestand ging zo razendsnel achteruit dat ik voor haar leven vreesde.

In Hope Home was baby Daniel nog maar net gestorven. Zo kort na zijn dood wilde ik die nachtmerrie niet opnieuw meemaken. Alweer een dode? Dàt nooit.

Dus reden we – Boniface en ik – *full speed* naar het allerbeste ziekenhuis. Een peperduur, privé ziekenhuis in Kisumu.

Toen we daar arriveerden, voelde ik Sarah’s ademhaling stokken. Huilend rende ik naar de spoedafdeling, en duwde het kind in de armen van de eerste dokter die ik tegenkwam.

Meteen werden alle grote middelen ingezet. Reanimatie, hartmassage.

“Kan je dit wel betalen?” polste de arts voorzichtig. ‘Jouw dochter gaat je een fortuin kosten.’”

“Komt in orde. Als u haar maar redt. En ze is mijn dochter niet.”

“Wie is dit kostbare kindje dan?”

“Een weeskind waar ik zorg voor draag.”

“Wie betaalt er nu zoveel geld – het ging over 1300 euro- voor een weeskind?”

(*trots*) Ik heb het geld aan niemand gevraagd. Ik heb zes varkens van mijn eigen boerderij verkocht om het verschuldigde bedrag te betalen. Het was mijn beslissing om voor zo’n drastische, dure oplossing te kiezen. Ik ben trots dat ik het zelf ook betaald heb.”